
Zemřeš v další kapitole

Nora Roberts

Eva odjela na ústředí s jasnou představou o dalším postupu, ačkoliv byla připravená přesunout pár věcí, aby do harmonogramu vmáčkla konzultaci u Mirové. Vyjela nahoru, zčásti výtahem, zčásti po pohyblivých schodech.

Měla docela jasný obrázek o oběti. Nadaná, přátelská, spokojená, sexuálně a romanticky nezatížená, bez náročných rozhodů. Finančně stabilní, pokud by si udržela druhé zaměstnání, které ji podle všech svědectví tak jako tak bavilo.

Nebýt metody zabití, Eva by považovala Rylanovou za náhodnou oběť.

Vystoupila z pohyblivých schodů ve stejné chvíli, kdy se Peabodyová prodrala z děsivě nacpaného výtahu.

„Dobré načasování. Něco od Morrise?“

„Potvrdil závěry z místa činu. Oběť žila čistě a zdravě, dokud jí někdo nezabodl sekáček na led do mozkového kmene.“

„Sekáček na led... Jo, sekáčky vypadají nebezpečně.“

„Řekla bych, že by s vámi Rylanová souhlasila.“

Eva zabočila na oddělení vražd a rozhlížela se přesně tři vteřiny, které, jak odhadovala, měla na to, než jí Jenkinsonova křiklavě modrá kravata s neméně křiklavým růžovým vzorem – to jsou sloni – sežehne rohovky.

Reineke, Jenkinsonův kolega, hodil jednu nohu na stůl a mluvil do videofonu. Na noze měl poldovskou botu s tuhou podrážkou a pozice nohy nabízela pohled na pestrobarevná štěňata – Eva aspoň odhadovala, že jsou to štěňata –, která skotačila na zářivě zeleném podkladu ponožky.

Byli to solidní, rozumní poldové, s nimiž by s důvěrou šla do každé akce, a přesto trvali na tom, že budou útočit na smysly všech v dohledu šílenými doplňky šatníku.

Bože, proč?

Namísto otázky se Eva otočila a zamířila přímo do své kanceláře a ke kávě v AutoChefu.

„Možná bych taky mohla jednu dostat.“ Peabodyová si odmotala z krku krajtů – totiž šálu, dnes růžovou, modrou a bílou – a následovala Evu dovnitř. „Protože jsem vám domluvila konzultaci u Mírové. Na devět třicet.“

Eva naprogramovala kromě své oblíbené černé kávy i jednu s mlékem.

„Pak můžeme pokračovat výslechem režiséra a producenta hry, kde Rylanová mohla dostat roli,“ dodala Peabodyová. „Na jedenáctou si pozvali druhou finalistku konkurzu, Jessilyn Brookeovou.“

„To mi vyhovuje.“ Eva podala Peabodyové hrnek. „Zavolejte Kawaské. Chci se podívat na byt a pokoj oběti. Zařadíme to mezi Mírovou a divadlo. A zastavíme se i na veterinární klinice. Chci mluvit s asistentkou, která přijala ten prolhaný hovor.“

„Jdu na to. Nejspíš máte v mejlu zprávu od McNaba. Jak jste chtěla, zašel na kliniku včera večer cestou z divadla, mají totiž otevřeno nonstop. Podíval se na hovory v jejich videofonu a na místě určil, že hovor přišel z jednorázového videofonu, ale jelikož spolupracovali, vzal jejich stolní videofon sem, aby určil polohu v době volání.“

„Dobře. Jestli mi vyjde chvilka, zaskočím nahoru do jeho oddělení, abych se podívala, jak pokračuje.“

Peabodyová odešla a Eva se usadila.

Jakmile si založila nástěnku a aktualizovala složku, zahájila hlubší prověřování kolegů a spolubydlící oběti – a přidala i její konkurentku Jessilyn Brookeovou.

Nic a nikdo nebyl podezřelý.

Opřela se, položila nohy na stůl a zadívala se na nástěnku.

První bod: Pachatel uměl dobře plánovat. Nezapomínal na detaily a dokázal odhadnout čas.

Druhý bod: Vrah byl ochotný riskovat, aby dosáhl cíle.

Otázka: Jaký byl cíl kromě smrti Rylanové? Jaký měla vražda smysl? Jaký byl zisk?

Třetí bod: Žádný sexuální podtext. Sekáček na led proniká do těla, ale Eva měla dojem, že si pachatel tuhle zbraň vybral spíš kvůli rychlosti a tichosti, ne jako simulaci sexu.

Otázka: Jak spojit osobní povahu plánování, konkrétnost cíle a intimní znalost zvyků oběti s neosobní povahou vraždy?

Vstala a přešla k úzkému oknu.

Vídím tě, pomyslela si. Pozoruju tě. Studuju tě. Vím, co máš ráda, kam chodíš, s kým spíš, co chceš.

Bylo to ono? Vzrušení z toho, že někomu vezme život? Že si náhodně někoho vybere a zkoumá ho jako jakousi havěť pod mikroskopem? A pak ho rozdrťí.

Evě to tak připadalo. Rylanová možná svého vraha neznala. Možná by jí byl povědomý jeho obličej, možná ho vídala v restauraci, v kině, v divadle. Ale spojitost z její strany zůstávala jen takhle volná.

A ze strany vraha? Jednostranná intimita a znalost. To ho vzrušovalo. Cíl? Možná nic víc, než pokročit od výběru oběti přes studium a přípravu plánu k jeho vykonání.

V takovém případě by Rylanová nebyla jediná, poslední oběť. Vlastně ani nemusela být první.

Eva se obrátila zpátky ke stolu, aby se podívala na nevyřešené vraždy z posledního roku, které obsahovaly aspoň jeden prvek z tohoto případu.

Vtom uslyšela, jak ke kanceláři klapají růžové zimní kozačky Peabodyové.

„Dallasová, je tady Nadine.“

„Nemám pro ni vůbec nic.“ Televizní reportérka a autorka bestselleru byla její přítelkyně – často užitečná při vyšetřování –, jenže tenhle případ Nadine Furstovou ani její schopnosti nevyžadoval.

„Ona má spíš něco pro vás.“

Eva přimhouřila oči, protože Peabodyová vyloženě zářila. „Ucítím z vašeho dechu dvojitou koblihu?“

„Ne... A byla bych z toho smutná, nebýt toho, koho přivedla. Má s sebou Blaine DeLanovou!“

„Hm.“

Peabodyová nevěřícně obrátila rozzářené oči v sloup. „Blaine DeLanová, Dallasová. Je to opravdu slavná spisovatelka. Série o Hightowerovi, série o Darkové. Píše o poldech, vážně dobré detektivky. Jsem její fanyнка už aspoň deset let.“

„Tak si od ní vezměte autogram, jestli vám to udělá radost, a pošlete obě pryč. Mám dost práce, však víte, s vraždou.“

„To je právě ono. Páni, jsem tak nervózní.“ Peabodyová si poklepala dlaní na prsa, jako kdyby se tím léčila nervozita. „Paní DeLanová říká, že možná má nějakou informaci, týkající se vyšetřování.“

„Nenapadlo vás, abyste se jí zeptala, o co jde?“

„Hrozně jsem znervózněla. O tom, že se stanu poldou, jsem začala vážně uvažovat, když jsem si přečetla *Ďáblovu splátku*. A ona fakt říká – a Nadine to potvrzuje –, že má nějakou důležitou informaci.“

Eva se rozhlédla po kanceláři a zamyslela se, jestli se do těsného prostoru vejdou čtyři lidé – protože Peabodyovou by patrně musela nejdřív omráčit a odvléct, aby ji dostala pryč.

„Ať jdou do denní místnosti. Za minutku tam dorazím.“

„Ehm, možná by bylo lepší, kdybych se pokusila sehnat výslechovou nebo konferenční místnost. Santiago je taky velký fanda a Trueheart jakbysmet. To platí o spoustě poldů. Možná bude dobré nepouštět je k ní.“

Peabodyová za řeči vytáhla komunikátor a rychle se na něj podívala. „Výslechová místnost B je volná.“

„Zarezervujte ji. Za minutu jsem tam.“

Eva otevřela složku s maily a pomyslela si, že McNab pracuje rychle. A poslal zajímavé informace.

Nešlo jen o videofon na jedno použití, ale taky zůžil oblast, ze které přišel hovor, na místo činu. Ze sálu kina, z oblasti, kde seděla Rylanová.

A ačkoliv nemohl potvrdit, že se jednalo o automaticky poslaný hovor, potvrdil, že šlo o nahrávku.

Jelikož ji poslal jako přílohu, Eva si ji pustila.

Zvuky ulice, dopravy, klaksony.

Panebože, panebože, Princ přerhl vodítko a utekl na ulici. Bože, srazilo ho auto. Teče mu krev. Je zraněný, vážně zraněný.

Eva slyšela, jak se asistentka snaží promluvit – uklidňovat, vyptávat se, ale hlas plný paniky se nedal zastavit.

Nesu ho k vám. Už běžím. Prosím, Princi, vydrž.

Eva si poslechla nahrávku podruhé. Vrah dobře zahrál strach a paniku – mluvil vysokým hlasem, který mohl patřit ženě, anebo muži předstírajícímu hysterii. Na videu bylo vidět jen rozmazaná světla a chodce, všechno trhané, jak by to vypadalo, kdyby volající utíkal.

„Zatraceně dobrá práce,“ zahučela. „To je víc než dost pádný důvod, aby asistentka zavolala veterináře, který měl službu. Jednou večer sis vyšel ven, zmáčkl nahrávání, minutu běžel a něco blábolil a hotovo. Včera večer sis počkal na správnou chvíli a odeslal jsi to. Počkal sis, až Kawaská vstane. Odvedl jsi svoji práci a odešel jsi.“

Vstala a vydala se zjistit, co si autorka detektivek myslí, že ví.

Ve výslechové místnosti B seděla u zjizveného stolu Nadine Furstová, dokonale upravená jako za moderátorským stolem kanálu Sedmdesát pět. Plavé vlasy se jí vlnily kolem sexy obličeje, štíhlé tělo obepínal elegantní šedivý kostýmek s červeným lemováním a náznakem krajky.

Povytáhla obočí nad očima odstínu kočičí zeleně.

„Poručík Dallasová, Blaine DeLanová.“

„Moc vám děkuji, že jste si udělala čas.“

Žena, které Eva odhadovala něco přes čtyřicet, vstala a podala jí ruku.

Přibližně sto šedesát centimetrů, pevná postava, patrně z posilovny, úzké černé kalhoty a pohodlný černý svetr. Hnědé vlasy ostříhané nakrátko, s náznaky červené barvy, a nenápadně pohledná tvář.

Hluboký, příjemný hlas, v němž zněla slabá připomínka brooklynského původu.

Tmavě hnědé oči se dívaly do Eviných.

„Posaďte se,“ řekla Eva. „Peabodyová?“

„Šla nám pro pití. Nemusíš být otrávená,“ dodala Nadine, která Evu velice dobře znala. „Myslím, že si Blaine ráda poslechneš.“

„Když víš, co mi chce říct, proč tu jsi?“

„Přišla za mnou a já jsem ji přivedla k tobě. Už jsem souhlasila, že všechno bude mimo záznam, protože mě o to Blaine požádala, tak se uklidni.“

„Měla jsem přijít přímo za vámi,“ ozvala se DeLanová rychle, „ale chtěla jsem si vyslechnout názor člověka, kterému věřím a kterého respektuji. A upřímně řečeno jsem chtěla i podporu. Víím, že vy taky Nadine věříte a respektujete ji.“

„Zatím.“

Eva se ohlédla, když se objevila Peabodyová s lahvemi vody. Posadila se a čekala, až si DeLanová jednu otevře.

„Dobře, paní DeLanová, co mi chcete říct?“

„Chci – musím vám říct, že jsem možná odpovědná za vraždu Chanel Ryanové.“